

بررسی اثر داروهای تسکین بخش (سداتیو) بر سطح رضایت بیمارانی که به روشهای بی‌حسی موضعی تحت اعمال جراحی زنان قرار می‌گیرند

چکیده

جهت بررسی اثرات تسکین‌بخشی (سداسیون) بر میزان رضایت بیمارانی که جهت اعمال جراحی زنان تحت بیحسی موضعی (regional) قرار می‌گیرند ۱۲۰ بیمار بطور تصادفی و بروش نمونه‌برداری آسان در بیمارستان شهیداکبرآبادی انتخاب شدند و بعد از انجام بیحسی موضعی براساس دریافت یا عدم دریافت داروی سداتیو در دو گروه قرار گرفتند. میزان رضایت بیماران از نوع بیهوشی در هر دو گروه مورد بررسی قرار گرفت (double blind). از ۶۰ بیماری که داروی سداتیو دریافت نمودند، ۵۱ بیمار (۸۵٪) از نوع بیهوشی خود ابراز رضایت نمودند در حالیکه در گروه بیمارانی که داروهای سداتیو دریافت ننمود تنها ۴۰ بیمار (۶۷٪) از نوع بیهوشی خود اظهار رضایت نمودند ($p=0/018$).

*دکتر رضا صفائیان I

دکتر مژگان مظفری II

کلید واژه‌ها: ۱- بیحسی موضعی ۲- تسکین (سداسیون) ۳- میزان رضایت

مقدمه

یکی از موارد منع استفاده از روشهای بیحسی موضعی عدم موافقت بیمار است و به این ترتیب، یکی از مهمترین مسائلی مورد مواجهه قبولاندن این روشها به بیمار می‌باشد. بیماران بخش زنان از بعد عاطفی و روانی طیف خاصی از بیماران را تشکیل می‌دهند.

بطور اخص مسئله‌ای که بطور مکرر با آن برخورد می‌شود بیمارانی هستند که در آنها ارجحیت مشخصی برای استفاده از روشهای بیحسی موضعی مشاهده می‌شود (نظیر بیماران شکم پر) در حالیکه برخی بیماران بعلت دارابودن یک پیش زمینه منفی از قبول آن سر باز می‌زنند. این پیش زمینه احتمالاً توسط سایر بیماران بخش یا کسانی که قبلاً با استفاده از این تکنیکها عمل شده‌اند ایجاد می‌شود. اگر چه در بعضی مطالعات میزان مقبولیت روشهای

بیحسی موضعی با بیهوشی عمومی یکسان ذکر شده است، لیکن در برخی مطالعات دیگر بیماران بیهوشی عمومی را ترجیح داده‌اند (۱ و ۲).

همچنین مطالعات دیگری نیز انجام شده است که در آنها سعی شده بود با انجام برخی اقدامات، نظیر استفاده از بنزودیازپینها مقبولیت روشهای بیحسی موضعی را نزد بیماران افزایش دهند (۳، ۴ و ۵).

علت این عدم رضایت شاید در این نکته نهفته باشد که بیحسی موضعی در حالیکه بیدردی (analgesia) را برای بیمار ایجاد می‌کند فاقد اجزاء دیگر بیهوشی نظیر فراموشی و خواب است. تحمل تمام طول عمل با حالت ترس، نگرانی و اضطراب می‌تواند عمل جراحی را به یک تجربه ناگوار تبدیل نماید. این مطالعه بر روی بیماران بخش زنان که با استفاده

این مقاله خلاصه‌ایست از پایان نامه دکتر مژگان مظفری جهت دریافت درجه دکترای تخصصی در رشته بیهوشی تحت راهنمایی دکتر رضا صفائیان، ۱۳۷۸.

(I) استادیار گروه بیهوشی، بیمارستان شهدای هفتم تیر، شهری، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران، تهران (*مؤلف مسؤول)

(II) متخصص بیهوشی.